

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **V. M., státní příslušnost Turecko**
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

za účasti: L.C.

o žalobě na přezkum rozhodnutí žalované ze dne 23. 11. 2020 č. j. MV-155918-4/SO-2020
ve věci povolení k přechodnému pobytu

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 11. 2020 č. j. MV-155918-4/SO-2020, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 7. 2020 č. j. OAM-5993-18/PP-2020, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“).
2. Žalobce v žalobě vymezil tyto žalobní body:
 - 1) Správní orgány nesprávně vyhodnotily povahu vztahu žalobce a jeho partnerky, když dospěly k názoru, že se nejedná o vztah natolik „intenzivní“, aby jej bylo možné považovat za trvalý.
 - 2) Správní orgány zjevně nesprávně zjistily a vyhodnotily skutkový stav, což vedlo k nepodloženému názoru o nedostatečné intenzitě partnerského vztahu žalobce a jeho partnerky.
 - 3) Žalovaná nesprávně aplikovala pojem rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobce považuje za nesprávnou a mimoběžnou také žalovanou zvolenou aplikaci rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 9. 2015 č. j. 4 Azs 151/2015-35, kdy v případě odkazovaného rozsudku se jednalo o soužití velmi pravděpodobně motivované snahou o zamezení správního vyhoštění. V žalobcově případě tomu tak není, protože se jedná o typicky družský vztah úměrný svou intenzitou věku žalobce a jeho partnerky. Pokud žalovaná vycházela pouze

z délky trvání vztahu a nekonkrétních představ o budoucím společném životě žalobce a jeho partnerky, nemohla dospět k obhajitelnému názoru, podle něž by mělo jít o svazek nedostatečné intenzity. Žalobce považuje za zásadní, že v jeho případě neexistuje rozumná pochybnost o tom, že se svou partnerkou hodlá sdílet společnou budoucnost a rozvíjet vztah. Neexistence konkrétní a zcela podrobné představy o budoucím společném životě není natolik závažnou skutečností, aby mohla zpochybnit realitu vážného, manželství obdobného vztahu. Podle žalobce lze jeho vztah považovat za trvalý.

3. Dle vyjádření žalované bylo napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, obě rozhodnutí byla řádně odůvodněna a jsou v souladu s právními předpisy. Žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se plně ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně a na svém právním názoru setrvává. Žalovaná vyloučila, že by pochybila při aplikaci zákonných ustanovení. Správní orgány obou stupňů rovněž neporušily základní zásady správního řízení.
4. K námitce nesprávně vyhodnocené povahy vztahu žalobce a jeho slovenské partnerky žalovaná uvedla, že správní orgány dostaly judikaturou kladeným požadavkům na posouzení partnerského vztahu ve smyslu ust. §15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně přihlédl také k tomu, že s žalobcem bylo dne 8. 4. 2020 zahájeno řízení o správním vyhoštění (č. j. KRPS-83808/ČJ-2020-010022), přičemž dne 4. 5. 2020 podal žalobce žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky jakožto rodinný příslušník občana Evropské unie. Správní orgány se zaměřily také na společné plány partnerů do budoucna, které však nelze označit za konkrétní, neboť tito uvedli, že uvažují o sňatku, kdy i děti nejsou vyloučeny, k uvedenému však nepředestřeli žádnou specifickou představu. V době jejich výsledku (dne 2. 7. 2020) se partneři znali teprve šest měsíců, v partnerském vztahu byli pátým měsícem a ve společné domácnosti bydleli oficiálně třetím měsícem, navzájem neví o své finanční situaci a úsporách. Žalovaná dodala, že skutečnost, zda je cizinec z třetí země rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu zákona o pobytu cizinců, závisí na kumulativním naplnění podmínek vymezených § 15a odst. 1 písm. a) až d) a odst. 2 písm. a) a b) tohoto zákona. Dle žalované správní orgány dostatečným způsobem posoudily kvalitativní i kvantitativní stránku partnerského vztahu žalobce a jeho družky a správně uzavřely, že jejich vztah není trvalým tak, jak předpokládá § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná má z jednání žalobce za prokázané, že se prostřednictvím čestného prohlášení snaží prokázat skutkový stav v rozporu s reálným stavem věci. Žalovaná dále uvedla, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zásadou materiální pravdy ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“) a odkázala na rozsudek NSS ze dne 7. 11. 2019 č. j. 1 Azs 338/2019-45. K podpoře svých tvrzení žalovaná poukázala na Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat na území členských států, prováděcí předpis, rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-83/11, jakož i další judikaturu NSS (blíže str. 3 vyjádření žalované).
5. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.); ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

7. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce podal dne 4. 5. 2020 u správního orgánu I. stupně žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, odůvodněnou jeho postavením rodinného příslušníka občana Evropské unie v intencích § 15a zákona o pobytu cizinců. K žádosti doložil vlastní fotografie, cestovní doklad, kopii průkazu zdravotního pojištění, smlouvu o nájmu bytu a dodatek č. 1 ke smlouvě o nájmu bytu na adrese S. X, T. o změně počtu osob žijících v předmětu nájmu a dále pracovní smlouvu. Jako doklad prokazující, že je žalobce rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, předložil společné prohlášení žalobce a L. C., narozené dne X, státní příslušnice Slovenské republiky (dále také jen „družka“), včetně kopie první strany „Návrhu na rozvod manželství s příslušenstvom“ s podacím razítkem Okresního soudu v Čadci ze dne 26. 2. 2020. Ze správního spisu vyplývá, že družka žalobce je vdaná od 4. 9. 2020 za pana T. C., státního příslušníka Slovenské republiky, a má dvě dcery, a to nezl. L. C. a nezl. L. C., obě nar. dne X. Z předloženého čestného prohlášení vyplývá, že žalobce poznal partnerku v lednu roku 2020, od dubna roku 2020 spolu začali oficiálně bydlet. Správní orgán I. stupně požádal odbor cizinecké policie, KŘP Moravskoslezského kraje o prověření pobytu žalobce na adrese jeho bydliště. Dne 25. 5. 2020 dožádaný policejní orgán sdělil správnímu orgánu I. stupně, že při pobytové kontrole byl zastížen žalobce se svou družkou, v bytě byly nalezeny osobní věci i věci denní potřeby obou partnerů. Dotazovaný majitel bytu rovněž potvrdil soužití obou prověřovaných osob. V rámci správního řízení byli jak žalobce, tak jeho družka dne 2. 7. 2020 vyslechnuti před správním orgánem I. stupně, a to zejména k popisu jejich vztahu a společného bydlení. Poté byl žalobce vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, čehož osobně využil téhož dne. Dne 13. 7. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, když dospěl k závěru, že shromážděné podklady pro rozhodnutí neprokazují trvalý partnerský vztah, který je dostatečně pevný a intenzivní. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce dne 31. 7. 2020 blanketně odvolal a na následnou výzvu správního orgánu I. stupně odvolání nijak nedoplnil. O podaném odvolání žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím, ve kterém se ztotožnila se skutkovými zjištěními, způsobem jejich zhodnocení a právními závěry prvostupňového správního orgánu.
8. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 1. 8. 2021, je rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.
9. Podle ust. § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 1. 8. 2021, ministerstvo žádost o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v §15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.
10. Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění do 1. 8. 2021, se za rodinného příslušníka občana Evropské unie považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

11. Krajský soud předně zdůrazňuje, že zákon o pobytu cizinců nestanoví, kdy lze partnerský vztah považovat za vztah trvalý a kdy už nikoli, pouze uvádí, že při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.
12. Ke splnění podmínek trvalého partnerského vztahu se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne ze dne 17. 9. 2015, sp. zn. 4 Azs 151/2015-35 takto: *„trvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokládatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že vztah bude i v budoucnosti nadále pokračovat. Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity.“*
13. Ve výše zmíněném rozsudku NSS je dále uvedeno, že *„je nutné ale zohlednit i další významné okolnosti, které mohou mít význam jak pro hodnocení trvalosti a hloubky tvrzeného vztahu, tak pro samotné řízení, kvůli kterému je partnerský vztah hodnocen. Bude se jednat například o zjištění, zda přiznání statusu cizinci dle § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona nebrání určitá významná překážka, zda partnerský vztah nevznikl účelově v určité fázi řízení, jak se o něm správní orgán dozvěděl či jak dlouho řízení trvá. Okolností, kterou lze při hodnocení trvalosti vztahu mezi cizincem a občanem EU zohlednit, může být i to, zda osoby takto spolužijící mají jinou rodinu, jaké jsou důvody jejich odloučení od původního manžela a rodiny a jaký je vztah s těmito blízkými.“*
14. V intencích citovaného judikátu a skutkového stavu prokazaného správními spisy posuzoval krajský soud napadené rozhodnutí.
15. Žalobce v žalobě namítl správními orgány nesprávně zjištěný skutkový stav. Tato žalobní námitka je však již ze své podstaty nepřipadná, jak ostatně velmi přiléhavě vystihla žalovaná na str. 7 napadeného rozhodnutí, kde s odkazem na konstantní judikaturu NSS vysvětlila charakter návrhového řízení, jímž správní řízení o žádosti žalobce ze dne 4. 5. 2020 nezpochybnitelně je. Žalovaná náležitě popsala podstatu dispoziční zásady, již je tento typ správního řízení ovládán a povinnost žadatele tvrdit a také hodnověrně doložit rozhodné skutečnosti. Krajský soud se s nástinem těchto základních principů návrhového řízení plně ztotožňuje a doplňuje, že optikou uvedeného je principiálně vyloučeno v návrhovém řízení klást správním orgánům za vinu nedostatečné či nesprávné zjištění skutkového stavu. Taková výtku by mohla být úspěšná pouze zcela výjimečně, např. pokud by správní orgán odmítl bezdůvodně provést žadatelem navržený důkaz, jenž nelze opatřit bez jeho součinnosti. Podobná situace však v souzené věci dle obsahu správních spisů nenastala a ani není tvrzena. Nutno zdůraznit, že v přezkoumávaném správním řízení to byl žalobce, jemuž svědčila povinnost tvrzení a povinnost důkazního břemene ve vztahu k předmětu řízení a úkolem správních orgánů bylo vyhodnotit žalobcem předestřený skutkový stav a míru jeho prokázání a aplikovat rozhodnou právní normu. Žalobce v žalobě nijak nekonkretizoval, v jakém ohledu nebyl skutkový stav řádně zjištěn, co podstatného nebylo dostatečně objasněno a jak tyto nezjištěné okolnosti mohly zasáhnout jeho právní sféru. V tomto směru je žalobní

tvrzení zcela nekonkrétní. Krajský soud proto uzavírá, že tento žalobní bod důvodným neshledal.

16. Dále žalobce brojil proti nesprávnému vyhodnocení povahy jeho partnerského vztahu, který správní orgány shledaly nedostatečně intenzivním.
17. Obsahem napadeného rozhodnutí má krajský soud za prokázané, že žalovaná ve svém hodnocení a závěrech vycházela z dlouhodobé a konstantní judikatury NSS k posuzované otázce, kterou také provedenými odkazy a vhodnou citací v odůvodnění rozhodnutí přiblížila (str. 7-8 napadeného rozhodnutí).
18. Obsahem správních spisů má krajský soud za prokázané, že v době podání žádosti o povolení k přechodnému pobytu (4. 5. 2020) se žalobce a jeho družka L.C. znali ani ne čtyři měsíce a bydleli společně měsíc. Krajský soud se shoduje s žalovanou v tom, že tak krátký časový úsek je pro prověření intenzity a trvalosti partnerského vztahu velmi nejistý a sám o sobě nemůže mít dostatečnou vypovídací hodnotu pro naplnění těchto kritérií. Tak krátký vztah totiž v rozporu s požadavky judikatury nemůže přinést relevantní poznatky k jeho vývoji z pohledu společné minulosti, tj. významných okolností, jimiž partneři společně prošli, tj. neexistuje zde prakticky žádná společná minulost, která zpravidla bývá významným hodnotovým ukazatelem vztahu, od něž lze odvíjet předpoklad jeho perspektivy ve smyslu trvalosti.
19. Nutno však zdůraznit, že správní orgány nepostupovaly jednostranně a své závěry nevystavěly toliko na délce posuzovaného partnerského vztahu. Zohlednily také další atributy, především představy partnerů o společné budoucnosti a uspořádání budoucích vzájemných poměrů. Z tohoto pohledu má krajský soud výpověďmi obou partnerů, jež jsou součástí správního spisu, za prokázané, že porovnáním jejich obsahu vyvstávají do popředí neujasněné podrobnosti v představách o společném životě, ať již jde o případné uzavření manželství, společného potomka nebo společně budované ekonomické zázemí. Skutečnost, že o těchto zásadních otázkách životního partnerství nemají žalobce a jeho družka prakticky žádné konkrétní představy, svědčí podle názoru soudu o prozatímní nevyzrálosti jejich partnerského vztahu. Nelze také přehlédnout, že družka žalobce byla v době podání žádosti žalobcem stále v manželském svazku a je matkou dvou nezletilých dětí. Návrh na rozvod manželství podala u Okresního soudu v Čadci teprve koncem února 2020, tj. až za trvání vztahu s žalobcem. Konkrétnější společné plány partnerů do budoucna se týkají jediné shodné představy, a to získat řidičské oprávnění, koupit auto a cestovat. Jedná se tedy o plány z kategorie osobních zájmů, v nichž panuje shoda, nikoliv však o významné záležitosti vypovídající o uspořádání poměrů, jež jsou pro společný život podstatné. Družka žalobce ve své výpovědi výslovně uvedla, že jejich vztah je ve fázi vzájemného poznávání a větší plány než uvedené (tj. plány spojené s cestováním - *pozn. soudu*) nemají. Skutečnost, že se shodné představy a vytyčené budoucí cíle týkají zájmové oblasti, podle názoru soudu odpovídá délce partnerského vztahu a nelze z nich bez dalšího dovodit jeho trvalost, ani perspektivu. Z tohoto pohledu pak lze tvrzení žalobce, že má postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie, považovat přinejmenším za předčasné, stejně jako jeho žádost o povolení přechodného pobytu z tohoto právního důvodu.
20. Na základě uvedeného krajský soud neshledal důvodným žalobní bod o nesprávnosti vyhodnocení intenzity partnerského vztahu žalobce a jeho družky, když naopak dospěl ke shodnému závěru se správními orgány, které všechny podstatných skutečností zhodnotily komplexně, srozumitelně a přezkoumatelně.

21. V závěrečném žalobním tvrzení žalobce brojil proti argumentaci žalované rozsudkem NSS sp. zn. 4 Azs 151/2015. Krajský soud žalobcovy pochybnosti nesdílí, naopak má za to, že zvolená judikatura je pro souzenou věc velmi přílehavá. Ostatně také krajský soud z jejích závěrů v tomto rozsudku vychází (odst. 12, 13 tohoto rozsudku). NSS totiž v citovaném judikátu určil kritéria vyhodnocení trvalosti partnerského vztahu, která jsou obecně aplikovatelná i na jiné případy s totožným předmětem řízení. Pokud žalobce v žalobě namítl, že v označeném judikátu NSS byla skutkově řešena otázka účelového podání žádosti, což není jeho případ, nelze se s tím zcela ztotožnit. Správním orgánům je z úřední činnosti známo, a žalobce to nijak nerozporuje, že s žalobcem bylo dne 8. 4. 2020 zahájeno řízení o správním vyhoštění, přičemž necelý měsíc poté, dne 4. 5. 2020, podal žalobce žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky v nyní přezkoumávané věci. Ani skutková podobnost s judikovaným případem proto není apriori vyloučena.
22. Závěrem krajský soud zdůrazňuje, že žalobce v podaném odvolání, které přes výzvu správního orgánu I. stupně zůstalo pouze v blanketní podobě, ani v následně podané správní žalobě neuvedl nic konkrétního na podporu svého tvrzení o trvalosti a intenzitě jeho partnerského vztahu. V žalobě toliko cituje relevantní judikaturu NSS a argumentuje obecnými frázemi, čímž ale závěry napadeného rozhodnutí nijak nezpochybní.
23. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšné žalované nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobci, neboť její náklady podle obsahu soudního spisu nepřesáhly běžnou úřední činnost.
25. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí uložil soud, případně na její návrh z důvodů hodných zvláštního zřetele. V posuzované věci podle obsahu soudního spisu žádné takové skutečnosti nenastaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 28. dubna 2022

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu

[Zadejte text.]

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.